

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2130	Κυριακὴ Ζ' Λουκᾶ (Λουκ. 8,41-56) 28 Ὀκτωβρίου 2010	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ πίστι νικᾷ τὰ πάντα (τὴν ἀσθένεια, τὸ θάνατο, τὸν ἄδη)

Ἐπάρχουν, ἀγαπητοί μου, μερικὲς λέξεις ποὺ ἔχουν κατακτήσει στὴν ἐποχὴ μας μόδα, **ἔγινε καὶ ἡ γλῶσσα μας μοντέρνα**. Ὑπάρχουν λέξεις τῆς μόδας, ἔρχονται δηλαδὴ συχνὰ - πυκνὰ στὸ στόμα ὄλων, ἀσκοῦν κάποια μαγεῖα στὴ σκέψι. Μία λοιπὸν ἀπὸ τὶς λέξεις αὐτὲς εἶνε καὶ ἡ λέξι *ἐπιστήμη*.

Ἐπιστήμη! σοῦ λέει κι ὁ μικρὸς καὶ ὁ μεγάλος, ὁ ἀγράμματος καὶ ὁ ἐγγράμματος· ὅλοι τοὺς ἔχουν στὰ χεῖλη τοὺς τὴ λέξι *ἐπιστήμη*. Ἐὰν π.χ. τοὺς πῆς κάτι γιὰ ἀγγέλους καὶ ἀγγελικὸ κόσμο, ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ὑπάρχει καὶ ἓνα ὄν ἀνώτερο ποὺ λέγεται ἄγγελος, θὰ σοῦ ἀπαντήσουν, ὅτι ἡ ἐπιστήμη σήμερα πέταξε στὸ διάστημα καὶ «πουθενὰ δὲ βρῆκε φτερὰ ἀγγέλου». Ἄν τοὺς μιλήσης γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῶν ἁγίων καὶ τῆς Ἐκκλησίας, θὰ σοῦ ποῦν, ὅτι ἡ ἐπιστήμη σήμερα δὲν παραδέχεται θαύματα. Ἄν τοὺς μιλήσης γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, θὰ σοῦ ποῦν μὲ κάποιο σκεπτικισμό, ὅτι ναὶ μὲν ὑπῆρξε ὡς ἄνθρωπος ἀλλὰ ἡ ἐπιστήμη δὲν παραδέχεται ὅτι ἦταν Θεός. Ἄν τοὺς μιλήσης γιὰ τὸ Θεό, τὰ ἴδια. Γιὰ ὅποιο-δήποτε ζήτημα τῆς πίστεως ἂν τοὺς μιλήσης, ἀμέσως ἀντιτάσσουν τὴ λέξι «ἐπιστήμη». Καὶ ὅπως τὰ παιδιὰ ἔχουν στὸ στόμα μιὰ καραμέλλα καὶ τὴν πιπιλίζουν, ἔτσι οἱ ἄνθρωποι σήμερα πιπιλίζουν τὴ λέξι «ἐπιστήμη».

Μὰ εἶνε λοιπὸν ἡ ἐπιστήμη παντοδύναμη, εἶνε θεὰ - θεὸς ποὺ **κάνει ὅ,τι θέλει**; Χωρὶς νὰ θέλω νὰ ὑποτιμήσω τὴν ἀξία τῆς ἐπιστήμης, ἡ ὁποία ὄντως παρουσιάζει καταπληκτικὰ ἐπιτεύγματα σὲ πολλοὺς τομεῖς -καὶ ἀφήνοντας τὸ θέμα τῆς προελεύσεως τῆς ἐπιστήμης ποὺ καὶ αὐτὴ πηγὴ ἔχει τὸ Θεό-, θέλω τώρα νὰ τονίσω ἓνα πρᾶγμα· ὅτι **ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶνε παντοδύναμη**, ὅπως φαντάζονται κάποιοι. Ἔχει κάποια δύναμι, ἀλλὰ ἡ δύναμί της εἶνε περιορισμένη· καὶ ἔρχονται περιστάσεις ποὺ ἀποδει-

κνύεται ὅτι ἡ ἐπιστήμη **εἶνε ἀδύνατη, πολὺ ἀδύνατη**. Θ' ἀναφέρω μερικὰ περιστατικά, στὰ ὁποῖα φαίνεται ἡ ἀδυναμία τῆς ἐπιστήμης, καὶ ἃς ἀκούγωνται γι' αὐτὴν τόσα ἐγκώμια.

Νὰ ἓνας ἄνθρωπος· πέφτει στὸ κρεβάτι. Τί ἔχει; Ἐνας πόνος -ἔτσι ἀρχίζουν ὅλες οἱ ἀσθένειες-, μιὰ ἀδιαθεσία, ἓνας μικρὸς πυρετός. Οἱ δικοὶ τοῦ τὸν παρηγοροῦν· Δὲν ἔχεις τίποτα!... Μὰ ὁ πυρετὸς ἐπιμένει, ὁ πόνος εἶνε ἐνοχλητικὸς, τὸ κεφάλι ζαλισμένο, ἡ καρδιὰ χτυπάει ἄτακτα, οἱ σφυγμοὶ δὲν εἶνε κανονικοί. Καλοῦν τὸ γιατρό. Κι αὐτὸς σκοτάδι ἔχει. Ἄ, πάρε μερικὰ χάπια, ἀσπιρίνες κ.λπ.... Ἀλλὰ ὁ πυρετὸς δὲν πέφτει. Κάνουν ἀναλύσεις, ἀκτινογραφίες, τομογραφίες. Τέλος παρουσιάζεται τὸ «ἄγριο θηρίο», διαπιστώνεται ὅτι κάπου στὸν ὄργανισμό φώλιασε **ἡ κατηραμένη ἀσθένεια**. Τώρα τί γίνεται, τί κάνουν; Ἄ! μὰ ἃς ἔχης ἓνα τσουβάλι λίρες, ἃς φύγης μὲ τὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὸ Λονδίνο, ἃς πᾶς καὶ στὴ Μόσχα καὶ στὰ μεγαλύτερα νοσοκομεῖα τοῦ κόσμου· τὸ τέλος εἶνε, ὅτι δὲν ἔχει νὰ προσφέρῃ κάτι ἡ ἐπιστήμη. Σηκώνει τὰ χεῖρια καὶ λέει· Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα, ἀπολύτως τίποτα. Νὰ λοιπὸν ὅτι ἡ ἐπιστήμη, στὶς συγκεκριμένες αὐτὲς ἀσθένειες, μέχρι σήμερα -δὲν ξέρουμε αὔριο-, ἐμφανίζεται τόσο ἀδύνατη.

Καὶ νὰ τώρα ὁ ἄνθρωπος εἶνε **νεκρός!** νεκρὸς αὐτὸς ποὺ ἀγαποῦσες, ποὺ λάτρευες, ποὺ τὸν θεωροῦσες ἄξιο τῆς ζωῆς σου. Νεκρός· ἡ καρδιὰ δὲν χτυπάει, τὰ μάτια δὲν βλέπουν, τὰ αὐτιά δὲν ἀκοῦνε, τὰ πόδια ἀκίνητα, τὸ κορμὶ μαρμαρωμένο, καὶ γύρω ὅλοι οἱ συγγενεῖς θρηνοῦν. Δὲ μοῦ λὲς σὲ παρακαλῶ, τὴν ὥρα αὐτὴ, ποὺ κλαῖνε ἡ μάνα τὸ παιδί της, ὁ ἄντρας τὴ γυναῖκα του ἢ ἡ γυναῖκα τὸν ἄντρα της, ὁ φίλος τὸ φίλο του, ἡ ἐπιστήμη ἐδῶ τί μπορεῖ νὰ προσφέρῃ, τί λόγια μπορεῖ νὰ ἀρθρώσῃ; Τίποτα. Ἡ ἐπιστήμη μπροστὰ στὸν πόνο, στὸ θάνατο, στὸ χάρο, σηκώνει τὰ χεῖρια.

Παραπάνω λοιπόν κι από τὴ γνῶσι καὶ τὴν ἐπιστήμη **ζητᾶμε κάποια ἄλλη δύναμι**, ἀνώτερη, ποὺ νὰ σφουγγίζει τὰ δάκρυα, νὰ παρηγορῇ τὴν καρδιά, νὰ θερμαίνει τὴν ψυχὴ, νὰ τὴν ἠλεκτρίζη, νὰ τὴ γαλβανίζει, νὰ τὴ στρέφῃ ψηλά· μιὰ δύναμι ποὺ νὰ νικᾷ τὴν ἀσθένεια, νὰ νικᾷ καὶ τὸ θάνατο. Ποιά εἶν' αὐτὴ ἡ δύναμις; Μία λέξι, ποὺ δὲν εἶνε τώρα τῆς μόδας, ἀλλὰ ἔχει μεγάλη δύναμι· εἶνε ἡ λέξι **πίστις**.

* * *

Ἡ πίστι! εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη.
–Πίστι εἶπατε; Κ' ἔχετε **ἀποδείξεις** γι' αὐτήν;
Νὰ ἀποδείξεις. Ἄκουσες σήμερα **τὸ εὐαγγέλιο**; Αὐτὸ ἀκριβῶς λέει, ὅτι ἡ πίστι **εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη**. Τὸ πρόσεξες;

Μιὰ γυναίκα, λέει, εἶχε «στραγγίσει». Ὑπάρχουν ἀσθένειες ἰδιάζουσες. Ὁ ὀργανισμὸς τῆς γυναίκας εἶνε σὰν τὸ λουλούδι, δὲν εἶνε σκληρὸς ὅπως τοῦ ἀνδρός. Μιὰ ὡραία γυναίκα, ποὺ εἶνε σὰν τὸ κρίνο, τὴ βλέπεις κι ἀδυνατίζει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ τὰ πόδια της. Ἔχει, λέει, **ἀκατάσχετη αἱμορραγία**. Ἔτσι ἦταν ἡ αἱμορροῦσα τοῦ εὐαγγελίου. Δώδεκα χρόνια! Πῆγε σὲ γιατρούς, πῆρε φάρμακα πολλὰ – ἦταν φαίνεται πλούσια. Ἐώδεψε ὅλο τὸ βίος της, καὶ ἡ ἀσθένεια δὲν ὑποχωροῦσε. Κάποτε ὅμως πέρασε ἀπὸ τὸ μέρος της ὁ Χριστός. Μέσα της σχηματίσθηκε ἡ ἀκράδαντη πεποίθησι, ὅτι αὐτὸς μπορεῖ νὰ τὴν κἀνῃ καλά. Καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸν πλησιάσῃ. Μὰ πῶς; ὁ κόσμος «πατεῖς με πατῶ σε»· οὔτε βελόνα δὲν ἔπεφτε χάμω. Αὐτὴ ὅμως κατῶρθωσε, πλησίασε καὶ ἄγγιξε τὸ ροῦχο του. Καὶ μόλις τὸν ἄγγιξε, ὅ,τι δὲν κατῶρθωσαν ἐπὶ δώδεκα χρόνια οἱ γιατροὶ καὶ τὰ φάρμακα, –ὦ Χριστέ, μεγάλη ἡ δύναμί σου!– ἔγινε **«παραχρῆμα»**. Αὐτὸ τὸ ἀρχαῖο **«παραχρῆμα»**, ἂν τὸ μεταφράσουμε στὴ δική μας γλῶσσα, θὰ πῆ «ἀμέσως», στὸ δευτερόλεπτο. Μόλις ἄγγιξε τὸ χέρι της, λές καὶ πῆρε ῥεῦμα· ὅπως γυρίζεις τὸ διακόπτη κι ἀνάβεις τὸν πολυέλεο, ἀμέσως ἔνιωσε μέσα στὸ κορμί της ὅτι **σταμάτησε ἡ «ῥύσις»**, ἡ αἱμορραγία (Λουκ. 8,44). **Ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε**, τῆς λέει ὁ Χριστός (ἔ.ἀ. 8,48).

Ἡ πίστις νικᾷ τὴν ἀσθένεια. Καὶ τί ἀσθένεια· χρόνια, ἀνίατη. Κι ἀκόμα περισσότερο, ἡ πίστις **νικᾷ καὶ τὸ χάρο**· τὸ λέει πάλι τὸ εὐαγγέλιο.

Προηγουμένως, ἐκεῖ στὸ δρόμο, εἶχε πλησιάσει τὸ Χριστὸ ἕνας ἄρχοντας καὶ πέφτοντας στὰ πόδια του παρακάλεσε· –Τὸ μονάκριβο κορίτσι μου εἶνε ἄρρωστο βαρεῖα κι ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα πεθαίνει· ἔλα στὸ σπίτι. Καὶ τώρα, ἐνῶ προχωροῦν γιὰ ἐκεῖ, ἦρθε τὸ κακὸ μαντάτο· –**Τὸ κορίτσι πέθανε**, μὴν ἐνοχλεῖς πιά τὸν Διδάσκαλο. –Μὴ φοβᾶσαι, τοῦ λέει ὁ Χριστός, **μόνο πίστευε**.

Φτάνουν στὸ σπίτι. Μπαίνει μέσα ὁ Χριστὸς καὶ λέει σ' ὄλους· –Μὴν κλαίτε· δὲν πέθανε, ἀλλὰ κοιμᾶται. Αὐτοὶ τὸν περιγελοῦν. Μπαίνει στὸ δωμάτιο καὶ μόλις ἄγγιξε τὸ παντοδύναμο χέρι του, αὐτὸ ποὺ θὰ καρφωνόταν στὸ σταυρὸ γιὰ νὰ στάξῃ ἀπὸ 'κεῖ τὸ πανάγιο αἷμα ποὺ 'νε μέσα στὸ ἅγιο δισκοπότηρο, μόλις ἄγγιξε στὸ μαρμαρωμένο κορμί, τὸ κορίτσι **«ἀνέστη παραχρῆμα»** (ἔ.ἀ. 8,55) – νάτο πάλι τὸ **«παραχρῆμα»**· δυὸ φορὲς στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο· **«παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος»** καὶ **«ἀνέστη παραχρῆμα»**. Λές καὶ τὴν διαπέρασε ῥεῦμα, τινάχτηκε ἀπάνω ὅπως ἡ ἀκρίδα στὸ χωράφι. Καὶ εἶδαν ὅλοι καὶ θαύμασαν τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου.

* * *

Ἡ πίστι λοιπόν, ἀγαπητοί μου, νικάει τὴν ἀσθένεια, νικάει τὸ θάνατο, νικάει τὸν ἄδη.

Μὰ θὰ μοῦ πῆ κάποιος σήμερα· –**Αὐτὰ γίνονταν «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ»**. **Σήμερα;...**

Τί εἶπες, τί εἶπες; **Δὲν πάλιωσε ὁ Χριστός, ὄχι**. Εἶνε ὅπως ὁ ἥλιος ποὺ δὲν παλιώνει. Ἡ μάλλον, γιὰ νὰ ἀκριβολογοῦμε, ὁ ἥλιος σιγὰ-σιγὰ κάτι χάνει, καὶ θὰ ῥθῃ ὦρα ποὺ θὰ σβήσῃ ὅπως σβήνει τὸ καντήλι. Καὶ ὁ ἥλιος λοιπόν θὰ σβήσῃ, καὶ τὰ ἄστρα θὰ σβήσουν, καὶ τὸ σύμπαν θὰ παρέλθῃ· **«Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται...»** (Ματθ. 24,35)· ἕνας ὅμως θὰ μείνῃ αἰώνιος καὶ ἀκατάλυτος καὶ ἄφθορος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Πέφτουν βασίλεια, διαγράφονται ἀπ' τὸ χάρτη, γίνονται τὰ ἄνω κάτω, μὰ ὁ Χριστὸς μένει ὁ ἴδιος **«χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»** (Ἐβρ. 13,8). Καὶ ὅπως στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰαείρου ἔκανε θαύματα, ἔτσι καὶ σήμερα μπορεῖ νὰ κἀνῃ.

–Μὰ γιατί δὲν κάνει; Ἐμένα ρωτᾶτε; ρωτῆστε τὴν καρδιά σας. Ὁ Χριστός, γιὰ νὰ κἀνῃ θαύματα σὰν αὐτὰ κι ἀκόμη μεγαλύτερα, ζητάει ἀπὸ μᾶς μόνο νὰ κάνουμε μία κίνηση. Εἶνε σκοτάδι μέσα στὸ δωμάτιο καὶ φτάνει μόνο ν' ἀγγίξῃς τὸ διακόπτη γιὰ ν' ἀνάψῃ τὸ φῶς. Ποιὸς εἶνε ὁ διακόπτης; Ἡ πίστις· **νὰ πιστέψουμε στὸ Χριστό**.

Νὰ ἔχουμε πίστι. Ποιά πίστι; Ὅχι τὴν ἀνεμικὴ πίστι ποὺ ἔχουμε τώρα. Δώστε μου λίγη πίστι σὰν ἐκείνη ποὺ ἔδειξαν ὁ Ἰαείρος, ἡ αἱμορροῦσα, οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ πρόγονοί μας, καὶ θὰ δοῦμε θαύματα. **Ὅσο ἀξίζει ἕνα δράμι πίστεως δὲν ἀξίζουν σχολὲς καὶ πανεπιστήμια**. Πίστι χρειάζεται· αὐτὴ εἶνε πάνω ἀπ' ὅλα. Προτιμότερο νὰ σβήσῃ ὁ ἥλιος παρὰ νὰ χάσουμε τὴν πίστι τῶν πατέρων μας, ποὺ εἶθε ὁ Κύριος νὰ ἀξιῶσῃ ὄλους μας ν' ἀποκτήσουμε τὸ βάθος καὶ τὴν ἔκτασί της· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**